

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **M. Š.**, narozený dne X
bytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Martinou Tesařovou
sídlem Hořelická 1230/39, 252 19 Rudná

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žalobcově žádosti o poskytnutí informací ze dne 28. 6. 2024, evidované pod sp. zn. KUUK/097682/2024

takto:

- I.** Žalovaný **je povinen** vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o poskytnutí informací ze dne 28. 6. 2024, evidované pod sp. zn. KUUK/097682/2024, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 362,70 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 19. 8. 2024 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného s návrhem, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žalobcem dne 28. 6. 2024 podané žádosti o informace, tj. povinnost věcně žalobcovu žádost vyřídit (podle okolností tedy žádosti vyhovět a informace poskytnout, případně žádost odmítnout či odložit).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žádostí o informace ze dne 28. 6. 2024 cílil na poskytnutí některých informací vztahujících se k působnosti žalovaného. Na to bylo žalobci dne 11. 7. 2024 doručeno tímž dnem datované Oznámení o výši úhrady za poskytnutí informace, vydané žalovaným pod č. j. KUUK/102859/2024/DS/FD, obsahující výzvu k úhradě za poskytnutí žalobcem požadované informace. Žalobce s požadovanou výší úhrady nesouhlasil, a proto dne 12. 7. 2024 podal žalovanému jakožto povinnému subjektu stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), v níž sporoval výši žalovaným požadované úhrady a navrhoval pro žalovaného méně nákladnou cestu k vyhledání kýžených informací. Jelikož žalovaný sám o žalobcově stížnosti ze dne 12. 7. 2024 nerozhodl, měl ji do 19. 7. 2024 postoupit nadřízenému orgánu (§16a odst. 5 InfZ). Nadřízený orgán pak měl o stížnosti rozhodnout do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena (§16a odst. 8 InfZ); dle žalobce tato lhůta nadřízenému orgánu uplynula dne 5. 8. 2024. O žalobcově stížnosti však dosud nebylo rozhodnuto. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, žalobce uvedl, že i přesto, že nadřízený orgán o jeho stížnosti nerozhodl, byla splněna podmínka vyčerpání prostředku k ochraně proti nečinnosti dle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a žalobce se tak může domáhat vydání rozhodnutí nečinností žalobou přímo vůči povinnému subjektu, tj. vůči žalovanému. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40, s tím, že není možné se vůči nadřízenému orgánu žalobou domáhat vydání rozhodnutí o podané stížnosti, neboť rozhodnutí o stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Jelikož nadřízený orgán o žalobcově stížnosti v zákonné lhůtě nerozhodl, musí povinný subjekt poskytnout požadované informace bez nároku na úhradu nákladů (k tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 As 342/2020-46, konkrétně na bod 19. jeho odůvodnění).

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 24. 9. 2024. V něm shodně s žalobcem uvedl, že dne 28. 6. 2024 obdržel žalobcovu žádost o poskytnutí informací. Vyhovění žádosti by však žádalo vyvinutí činnosti kvalifikovatelné jako mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, pročez žalovaný oznámením ze dne 11. 7. 2024, č. j. KUUK/102859/2024/DS/FD, vyzval žalobce k úhradě s tím spojených nákladů. Žalobce podal proti danému požadavku dne 12. 7. 2024 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ, kterou žalovaný dne 18. 7. 2024 postoupil Ministerstvu vnitra (o čemž žalobce informoval písemným sdělením z téhož dne). Ministerstvo vnitra pak dne 25. 7. 2024 postoupilo žalobcovu stížnost Ministerstvu dopravy jako správnímu orgánu věcně příslušnému k jejímu vyřízení; ze strany tohoto nadřízeného orgánu však nebylo do 2. 8. 2024 o žalobcově stížnosti rozhodnuto (žalovaný pak ve svém vyjádření neuvedl, zda k tomu případně došlo později). Žalovaný tudíž má za to, že sám nečinný nebyl. Sám přitom není oprávněn přikazovat nadřízenému orgánu, aby ve věci žalobcovy stížnosti konal. K žalobcem uplatněné právní argumentaci žalovaný poznamenal, že tato vychází z podoby InfZ před novelizací, k níž došlo zákonem č. 111/2019 Sb. Žalobcem odkazovanou judikaturu proto shledává neaktuální. Podle nyní účinného znění § 16b odst. 3 InfZ totiž „*k opatřením proti nečinnosti nadřízeného orgánu podle zvláštního právního předpisu je příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů.*“ Podle názoru žalovaného měl žalobce při shledání nečinnosti nadřízeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgánu využít prostředek ochrany proti nečinnosti zakotvený v § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k jehož vyřízení je příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů. Žalovaný svůj postup považuje za souladný s InfZ, zejména pak s § 16a odst. 5 tohoto zákona. Žalobu tudíž má za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Repliky žalobce

4. Dne 7. 1. 2025 podal žalobce soudu repliku k vyjádření žalovaného. V ní se vymezil vůči názoru žalovaného, že by podmínkou přípustnosti podané nečinnostní žaloby měla být předchozí (bezúspěšná) žalobcová žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti u Úřadu pro ochranu osobních údajů. Žalobce se naopak domnívá, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40, není rozhodnutí nadřízeného orgánu dle § 16a odst. 7 InfZ rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Pokud by měl být žadatel o poskytnutí informace před podáním nečinnostní žaloby nucen k postupu dle § 80 odst. 3 *in fine* správního řádu, musel by se takto u Úřadu pro ochranu osobních údajů domáhat příkázání vydání rozhodnutí o stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ jakožto „jiného úkonu“, aniž by to mohlo ovlivnit pasivní procesní či věcnou legitimaci povinného subjektu (stále by musela případná navazující žaloba na ochranu proti nečinnosti směřovat přímo proti povinnému subjektu, nikoli proti nadřízenému orgánu – Ministerstvu dopravy). Takové žalobcovo podání podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu by nesměřovalo k vydání rozhodnutí, jež by bylo přímo přezkoumatelné v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, protože je nelze kvalifikovat ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. jako prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k žalobcově ochraně proti nečinnosti povinného subjektu (žalovaného); jde naopak o prostředek k ochraně proti faktické nečinnosti nadřízeného orgánu.
5. Žalobce dále podotkl, že důsledky uzákonění § 16b odst. 3 InfZ se Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40, explicitně odmítl zabývat, když pro jím posuzovanou věc nešlo o aplikovatelnou právní úpravu. Zmíněné zákonné ustanovení nadto nekonstituuje nový prostředek ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu; toliko určuje správní orgán věcně příslušný k přijetí opatření proti nečinnosti nadřízeného orgánu. Cílí tedy dle žalobcova názoru např. na situace, v nichž po rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti zůstává nadřízený orgán v probíhajícím řízení o podaném odvolání nečinný (nevydal v zákonné lhůtě rozhodnutí o odvolání, které obecně je rovněž rozhodnutím dle § 65 s. ř. s.); tehdy by s ohledem na § 16b odst. 3 InfZ byl správním orgánem věcně příslušným k opatření proti nečinnosti (nadřízeného orgánu) dle § 80 odst. 3 věty první správního řádu či k vyřízení žadatelovy žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 věty druhé téhož zákona Úřad pro ochranu osobních údajů. Podle žalobce však i před účinností § 16b odst. 3 InfZ bylo možné podat žádost podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu o uplatnění opatření proti nečinnosti (nadřízeného) správního orgánu; judikatura v tom nicméně pro případy, v nichž nečinnost nadřízeného orgánu měla spočívat v nevydání rozhodnutí o stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ, nespátřovala prostředek ochrany proti nečinnosti správního orgánu, který by bylo nezbytné vyčerpat dle § 79 odst. 1 s. ř. s. pro založení přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu.
6. Závěrem repliky žalobce označil za nevýznamnou obranu žalovaného, dle níž žalovaný jako povinný subjekt dodržel veškeré jemu stanovené zákonné lhůty [tedy že nezavinil nečinnost

nadřízeného správního orgánu při rozhodování o žalobcově stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ]. Povinný subjekt totiž dle žalobcova názoru nese objektivní odpovědnost za nečinnost při vyřizování žádosti o poskytnutí informací bez ohledu na to, zda případně zavinění nastalého stavu lze fakticky přičítat nadřízenému orgánu.

Posouzení věci soudem

7. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 s. ř. s. Ve věci nebylo třeba provádět dokazování nad rámec obsahu předloženého správního spisu, neboť mezi účastníky řízení nebylo sporu ohledně rozhodujících skutkových okolností. Žalovaný k výzvě soudu podáním ze dne 3. 10. 2024 sdělil, že souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání a žalobce se k výzvě soudu (doručené mu prostřednictvím shora označené zástupkyně dne 3. 10. 2024) nevyjádřil, přestože byl poučen o tom, že marným uplynutím lhůty k vyjádření bude založena zákonná domněnka jeho souhlasu.
8. Žaloba je důvodná.
9. Jelikož mezi účastníky řízení nebylo sporu ohledně rozhodujících skutkových okolností, vzal soud shodná tvrzení účastníků obsažená v žalobě a vyjádření žalovaného za svá skutková zjištění (§ 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.). Soud tak důvodnost žaloby posuzoval na základě zjištění, že žalobce podal dne 28. 6. 2024 u žalovaného žádost o poskytnutí některých informací podle InfZ. Žalovaný dne 11. 7. 2024 vydal a žalovanému doručil Oznámení o výši úhrady za poskytnutí informace, č. j. KUUK/ 102859/2024/DS/FD, obsahující výzvu k úhradě za poskytnutí žalobcem požadované informace. Žalovaný podal dne 12. 7. 2024 žalovanému stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ, již sporoval výši žalovaným požadované úhrady.
10. Další skutková zjištění získal soud z obsahu předloženého správního spisu žalovaného zn. KUUK/097682/2024. Žalobcova stížnost z 12. 7. 2024 proti výzvě k úhradě za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací byla do datové schránky žalovaného dodána dne 12. 7. 2024 (*Protokol o výsledku ověření datové zprávy* na č. l. 4 spisu). Dne 18. 7. 2024 žalovaný s odkazem na § 16a odst. 5 InfZ postoupil Ministerstvu vnitra žalobcovu stížnost ze dne 12. 7. 2024 (*přípis č. j. KUUK/107177/2024/DS/FD* na č. l. 5 spisu). Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 25. 7. 2024, č. j. MV-108647-2/ODK-2024 (č. l. 7 spisu) postoupilo žalobcovu stížnost ze dne 12. 7. 2024 Ministerstvu dopravy jako orgánu věcně příslušnému k jejímu vyřízení. Z obsahu správního spisu neplyne, že by o žalobcově žádosti o informace ze dne 28. 6. 2024 či o jeho stížnosti ze dne 12. 7. 2024 bylo rozhodnuto (nebo že by žalobci informace byla poskytnuta) ani že by snad žalobce úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací žalovanému zaplatil; takové skutečnosti ostatně ani žádný z účastníků v řízení o žalobě netvrdil.
11. Soud se nejprve zabýval posouzením včasnosti žaloby. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. „žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.“ Již ze skutečnosti, že žalobce podal žádost o poskytnutí informací teprve dne 28. 6. 2024, je zřejmé, že ke dni podání žaloby (19. 8. 2024) nemohla uplynout doba jednoho roku, a tudíž nemohla taková doba uplynout ani v případě, byla-li by počítána ode dne marného uplynutí lhůty pro poskytnutí informace či pro vydání rozhodnutí o žádosti. Žaloba tedy byla podána včas.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Dále se soud zabýval posouzením, zda žalobce ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. „*bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu*“.
13. Za prostředek ochrany proti nečinnosti soud považuje žalobcovu stížnost proti výši úhrady požadované žalovaným v souvislosti s poskytováním informací ve smyslu § 16a odst. 1 písm. d) InfZ. Srovnatelný právní názor vyslovil v podobných situacích Nejvyšší správní soud již opakovaně (např. žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14). Akt ve smyslu § 16a odst. 7 InfZ, kterým má nadřízený orgán vyřídit žalobcovu stížnost dle § 16 odst. 1 písm. d) téhož zákona, totiž není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a žalobce by proto ani nebyl aktivně legitimován k tomu, aby se mohl nečinností žalobou dle § 79 odst. 1 s. ř. s. u soudu domáhat jeho vydání. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40, shledal, že není-li rozhodnutí o stížnosti dle § 16a odst. 7 InfZ rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., není ani logické nutit žadatele, aby se jeho vydání domáhal postupem dle § 80 správního řádu, neboť ani po případném marném využití tohoto prostředku by nebylo možné úspěšně uplatnit proti nadřízenému orgánu povinného subjektu žalobu na ochranu proti nečinnosti.
14. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že v projednávané věci je to žalovaný, nikoli jeho nadřízený orgán, kdo je žalován pro nečinnost s vyřízením žádosti o informace, kterou žalobce požaduje. Ačkoliv shledaná nečinnost nevznikla jeho vlastní vinou, v procesu poskytování informací je třeba akcentovat efektivní, účinné a v rozumném časovém horizontu dosažitelné právo na ochranu proti nečinnosti kteréhokoli subjektu (srov. výše odkazovaný rozsudek č. j. 2 Ans 13/2012-14). Obecně jest legitimním záměrem žadatele co nejrychlejší získání požadovaných informací, aniž mu má záležet na tom, který orgán je právě v dané fázi řízení skutečným původcem nečinnosti. Nelze tak po něm ani spravedlivě požadovat vynakládání dalšího úsilí ke zjednání nápravy v případě nečinnosti jiného orgánu, než který má rozhodnout o jeho žádosti. Nečinnost nadřízeného orgánu je v důsledku toho třeba přičítat k tíži povinného subjektu a jediné vůči němu směřovat žalobu na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s.
15. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani novela InfZ, provedená s účinností od 24. 4. 2019 zákonem č. 111/2019 Sb., jež v § 16b odst. 3 InfZ toliko zakotvila speciální pravidlo pro určení věcné příslušnosti orgánu, který má rozhodovat o opatření proti nečinnosti nadřízeného orgánu. K tomu příslušným orgánem je sice od účinnosti zmíněné novely Úřad pro ochranu osobních údajů; východiska, na kterých byla výše citovaná judikatura založena, však tímto zůstávají ve svém jádru nedotčena. Na opatření proti nečinnosti nadřízeného orgánu tedy ani za účinnosti § 16b odst. 3 InfZ nelze nahlížet jako na prostředek ochrany před nečinností povinného subjektu. Není totiž důvod dovozovat, že opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 správního řádu nebylo možné uplatnit vůči nadřízenému orgánu [který v zákonné lhůtě nerozhodl o žadatelově stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ] ještě před účinností zákona č. 111/2019 Sb. Pouhé explicitní normativní určení orgánu příslušného k přijímání opatření proti nečinnosti nadřízeného orgánu proto nečiní ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu neaktuální či neaplikovatelnou.
16. K tomu soud poznamenává, že si je vědom opačného právního názoru vyjádřeného v usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 28. 8. 2024, č. j. 52 A 44/2024-13 (jež vedl uvedený soud k odmítnutí obdobné žaloby na ochranu proti nečinnosti), avšak z výše popsanych důvodů se s ním neztotožňuje. Patří se rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podotknout, že citovaný rozsudek byl napaden kasační stížností, o níž dosud Nejvyšší správní soud nerozhodl (řízení sp. zn. 1 As 208/2024). Právní názor zdejšího soudu je naopak shodný s názorem vyjádřeným např. v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2024, č. j. 31 A 47/2024-34, pojednávajícím o skutkové a právně obdobné věci.

17. V nyní posuzované věci žalobce podal žádost o informace u žalovaného dne 28. 6. 2024. Žalovaný jej přípisem ze dne 11. 7. 2024 vyzval k úhradě nákladů v souvislosti s poskytnutím informací. Následujícího dne (12. 7. 2024) žalobce podal stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ proti oznámení žalovaného o výši úhrady za poskytnutí informací dle § 17 odst. 3 InfZ. O této stížnosti byl nadřízený orgán žalovaného, tj. Ministerstvo dopravy, povinen rozhodnout dle § 16a odst. 8 InfZ do 15 dnů ode dne, kdy mu byla stížnost předložena. Ohledně data předložení stížnosti Ministerstvu dopravy vyšel soud z data vydání rozhodnutí Ministerstva vnitř. č. j. MV-108647-2/ODK-2024, jímž byla žalobcová stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ postoupena Ministerstvu dopravy jako nadřízenému orgánu žalovaného, tj. dne 25. 7. 2024, když žalovaný ani žalobce netvrdili den pozdější. Ministerstvo dopravy bylo tedy povinno stížnost vyřídit do 9. 8. 2024. Stížnost však nevyřídilo a žalovaný zároveň o žalobcově žádosti o informace nijak nerozhodl ani mu informace neposkytl. S ohledem na výše uvedené je proto nutno vyhodnotit žalobcovu stížnost jako bezvýsledně vyčerpaný prostředek ochrany proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žalobcovy žádosti o poskytnutí informací (s ohledem na výše odkazovanou judikaturu i přesto, že ve skutečnosti je nečinnost zapříčiněna tím, že nadřízený orgán nerozhodl o žalobcově stížnosti proti úhradě nákladů).
18. Jelikož byly splněny všechny procesní podmínky, soud přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby, a to na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
19. Lze zopakovat, že žalobce podal svou žádost o informace u žalovaného dne 28. 6. 2024. Žalovaný o žádosti dosud nijak nerozhodl (ani požadované informace neposkytl). S ohledem na to, že o stížnosti proti výzvě k úhradě za poskytnutí informací nebylo rozhodnuto v zákonné lhůtě, nemohl žalovaný (přinejmenším do rozhodnutí o stížnosti) podmiňovat poskytnutí informací zaplacením úhrady, a vedle Ministerstva dopravy jako nadřízeného orgánu se tak uplynutím lhůty pro rozhodnutí o této stížnosti stal nečinným i on sám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 As 342/2020-46).
20. S ohledem na shora uvedená zjištění a jejich právní posouzení shledal soud žalobu důvodnou, pročez žalovanému na základě § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informací (za což je nutno v režimu InfZ považovat také faktické poskytnutí informací), a to v zákonné lhůtě 15 dnů dle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci zcela úspěšný, pročez mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Žalobcem účelně vynaložené náklady řízení sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupkyně. S účinností od 1. 1. 2025 byla vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), novelizována vyhláškou č. 258/2024 Sb., podle jejíhož čl. II za *právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účinnosti této vyhlášky. Výše mimosmluvní odměny žalobcovy zástupkyně za poskytnuté úkony právní služby spočívající jednak v přípravě a převzetí věci (služba poskytnuta dne 8. 8. 2024, jímž je datována příslušná plná moc), jednak sepisu a podání žaloby (služba poskytnuta v rozmezí dnů 19. 8. 2024 a 20. 8. 2024, kdy byla žaloba sepsána a podána soudu), je tudíž dána § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bodem 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášky č. 406/2021 Sb. částkou celkem 6 200 Kč. Pausálně stanovená náhrada hotových výdajů žalobcovy zástupkyně k těmto úkonům činí dle § 13 odst. 4 uvedené vyhlášky (v tomtéž znění) právě 2 x 300 Kč. Dále pak úkonu právní služby představované sepisem a podáním repliky (služba poskytnuta dne 7. 1. 2025) odpovídá mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč dle § 9 odst. 5, § 7 bodu 5. a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášky č. 258/2024 Sb. a náleží k ní rovněž paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky v posledně uvedeném znění, účinném od 1. 1. 2025). Jelikož je žalobcova zástupkyně plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů (11 870 Kč) o částku odpovídající této dani, tj. o 2 492,70 Kč. Celková výše žalobcových nákladů řízení (vč. soudního poplatku) tak činí 16 362,70 Kč. Lhůtu k zaplacení náhrady nákladů řízení stanovil soud v obvyklé třicetidenní délce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. ledna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.